

Ebben a világban a természet alakítja a világ jövőjét, élén az emberrel. Mintha Istennek nem is lenne szerepe benne. Isten zsenialitása, hogy bő lehetőséget hagy nekünk az alkotásra, csak az isteni feladatot végzi el. Ő megtervezte, kezdetleges formában teremtette a világot, és gondját viseli. A többi a mi feladatunk. Isten világában tevékenykedünk szabad emberekként. Isten meghív munkatársnak a világ építésére. Ez a hivatás.

Az emberek a nemes, rangos tevékenységeket nevezik hivatásnak, és elvárják, hogy ezeket a foglalkozásokat öntudattal, áldozatkészen műveljék. A köztudatban hivatása van az orvosnak, pedagógusnak, papnak, művésznek. Ezek a foglalkozások rangot jelentenek, és különböző mértékben anyagilag is jobban megfizetik, amilyen mértékben értékelik ezeket a hivatásokat. A mester ember munkája ezzel szemben csak szakma a közfelfogás szerint. Aki ennél lejjebb van a társadalmi létrán, eszerint a téves értékelés szerint, annak a tevékenységét nemhogy hivatásnak, de még szakmának sem tekintik, mint például a segédmunkás, alkalmazott, alkalmi munkás stb.

A mennyei Atya másképpen nézi az életet. Az Ő gondolatvilágában mindenfajta tevékenység, a nemes tevékenység is önmagában még csak szakma. Az orvos, pap, író, művész is, ha szakmailag jól végzi a dolgát, önmagában még csak egy jó mester ember. Istennél nem az előkelő szakma teszi hivatássá a munkát, hanem az Ő meghívása, hogy szolgáljuk Őt a világban, ezért Istennél nincs önmagában alantas tevékenység, még az utcaseprőé sem az, ha istenszeretet hatja át. Isten minden embert hív, hogy a világban töltsön be valami szerepet, tegye szebbé, hasznosabbá a világot, és legyen társai szolgálatára. A szőlőmunkásokról szóló példabeszédben a gazda, aki Istent jelképezi, minden órában kimegy a piacra és felfogadja az ott ácsorgó munkanélküli embereket. Istennél tehát mindenkinek van hivatása. A mennyei Atyánál nem aszerint előkelőbb, vagy alantasabb a tevékenységünk, hogy az emberek milyen fokban tisztelik tevékenységünket, hanem a szerint, hogy mennyi szeretet, áldozatkészség van bennünk Isten és a társadalom iránt.

Az ember feladata, hogy Isten társaként, szolgáljaként vegyen részt a világ alakításában, mert Isten nem kész világot teremtett, hanem olyat, melyet az ember közreműködésével szeretne folyamatosan kibontakoztatni, végső, beteljesült formájához elvezetni. Ebben az isteni tervben törést jelentett az ember bűne. (Az isteni program a világ végső kibontakoztatására lefagyott). Ezért, hogy a Mennyei Atya gyönyörű tervét ne engedje megghiúsulni, az Úr Jézus nagypénteken meghalt, szombaton a sírban nyugodott, és húsvét vasárnap feltámadt. Ez zsidó gondolatrendszerben a hét első napjának számít, jelezvén ezzel egy új teremtés kezdetét. Az Úr Jézus feltámadása után azon fárad, hogy a bűnbeesett világot megtisztítsa, és mennyországgá formálja. Ezt Ő a Szentlélek erejével teszi, akit, halálában nyert el. Az Úr Jézus bennünket hív, hivatást ad nekünk, hogy társai legyünk a már most köztünk lévő Isten országának, és az ebből kibontakozó végső mennyországnak az építésében, amelyre az isteni terv, program irányul. A mi legnemesebb, legszebb, legfontosabb hivatásunk, hogy ebben szolgálatára legyünk. Fontos, hogy ezt tekintsük hivatásunknak, és ne valami jól menő, előkelő, jól fizető szakmát.

Krisztus meghívott bennünket. Kereszttségünk az Ő isteni természetét, és Szentlelkét adta nekünk csiraszerűen. Ez tízezer talentumnál is többet ér. Egy talentum 45 kiló arany. Egyrészt úgy kell kamatoztatnunk a nekünk adott Szentlelket, hogy hallgatunk indításaira, azt tesszük, amire az Úr Jézus példája nyomán indít bennünket. Minél többször a szerint cselekszünk, Ő mindig növekszik bennünk, és értékesebb, szebb, boldogabb a lelkünk. Másrészt az Úr Jézus szavai szerint kell, hogy mint forrásból, belőlünk is kiáradjon a Szentlélek környezetünkre. Amikor mi imádkozunk az emberekért, akkor az Úr Jézus Lelke imádkozik bennünk a világért, amit a mennyei Atya meghallgat. Másrészt, amikor Krisztus szellemében megbocsájtunk, szeretjük ellenségeinket, adakozunk, amikor a Szentlélek szól belőlünk, amikor az Úr Jézus szellemében, kedvéért szolgálunk otthon, iskolában, ismerőseink között, olyankor kiárad belőlünk a Szentlélek azokra, akik készségesek, nyitottak, és mindig épül körülöttünk az Isten országa. Ez azért van, mert a jézusi élet nem csupán dicséretre méltó, szép jámborság, hanem Isten működik benne, megszenteli, áthatja, az örök életre feltámasztó erő működik benne, ami által megvalósul a szentháromságos szeretet uralma a földön, és lassan készül Isten végső országa, a mennyország a földön.

Honnan tudjuk meg, hogy milyen foglalkozás, tevékenység lesz a mi hivatásunk? Három tényező segíthet minket ennek felismerésében: 1. Indíttatás. Mire indít a Szentlélek? Ezt felismerheted abból, hogy kedvet érzel hozzá, vagy ha nehéznek is látod azt az utat, mégis magadénak érzed és tapasztalod magadban a „kegyelmi tökélet”, hogy jól be tudnád tölteni ezt a hivatást. 2. Alkalmasság: Rendelkezel-e a hivatás betöltéséhez szükséges fizikai, szellemi, lelki adottságokkal, képességekkel. 3. Reális lehetőség: Isten nem kér lehetetlent, mindig oda hív, ahol a reális lehetőségeid, körülményeid szerint a legtöbb szeretetet és Szentlelket tudsz árasztani és elfogadni. Pl. akinek nincs pénze, annak nem lesz lehetősége egyetemi végzettséget szerezni, de Isten lehet, hogy még szebbre hívja, pl. anyaság.

Az emberek földi foglalkozásukat sokkal komolyabban veszik, mint Isten szolgálatukat. Az Úr Jézus a királyi menyegzőről szóló példabeszédében (Mt 14) hívja fel a figyelmünket, hogy az emberek nem követik Isten hívását földi feladataik miatt. Isten országát szolgálni, csodálatos hivatás. A mennyei Atya, az Úr Jézus, és a Szentlélek hívnak rá közösen. Az Úr Jézus azt mondta egy alkalommal, hogy Keresztelő Jánosnál nem született nagyobb ember a földön, de aki Isten országában a legkisebb, nagyobb Jánosnál. Az emberek földi munkájukat, rangjukat, pénzüket fontosabbnak tartják, mint Isten országának szolgálatát.

Kérdések: Mi a különbség a foglalkozás és a hivatás között? Te mi szeretnél lenni? Mi vonz választásodban? Olvassuk el Mt 14. fejezetét! Te törekedj arra, hogy meghalld Isten hívását, és mondj igent neki. Mivel lehet fejleszteni figyelmünket, érzékünket Isten hívásának felismerésére és elszántságunkat annak követésére. Ki követi Isten hívását? (aki hallgat az evangéliumra)